

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**PURJEISIINI
TUULTA
ANNA**
**GE VIND
I SEGLEN**

 Herättäjäjuhlat
Vaasassa 5.-7.7.2024

lauantai 6.7.2024
vuoroveisuut klo 10.30
Jaro Julkunen

Näissä vuoroveisuissa matkataan juhlatunnuksessa olevasta pyynnöstä ”purjeisiini tuulta anna” eteenpäin. Tullaan säkeistön loppusanoihin: ”Pidä, Jeesus, itse perää. Herra herää, että emme hukkuisi.” Että emme hukkuisi.

Siionin virsissä hukkumisen ja siltä pelastumisen teema tulee melko usein vastaan. Eikä se toki ole ihme, tuleehan hukkuminen usein vastaan Raamatussakin. Se on yksi kristinuskon perusmotiiveista, ihmisyyden syvä pelkomotiivi. Niinpä me näiden vuoroveisuiden aikana tutkimme sitä, miten hukkuminen Siionin virsissä esitetään.

Eli mitä siis on hukkuminen ja siltä pelastuminen? Juhlatunnussäkeistöstä avautuu tähän kaksi eri näkökulmaa, riippuen siitä, veisataanko uudistettuja vai vanhoja siioneita. Nykyisessä pyydetään Herraa heräämään, että emme hukkuisi. Eli siinä ollaan samassa veneessä opetuslasten kanssa silloin, kun Gennesaretin järvellä nousee myrsky, ja Jeesus vain nukkuu. Jos vene keikahtaisi, olisivat opetuslapset ja olisimme me nyt veden varassa. Ja lopultahan siitä seuraisi se, että vajoaisimme veden alle, ja hengitysmahdollisuuksien kadottua heittäisimme henkemme. Siis ensimmäinen näkökulma: hukkuminen veteen kuolemisenä.

Mutta katsotaan aiempaa käännoä: ”Pidä, Jeesus, itse perää. Herra herää, muuten hukkuu haahteni.” Voihan se olla, että tässäkin pelko on, että vene keikahtaa ja veisaaja vajoaa veden alle. Mutta koko virren kuvassa on vahvasti läsnä myös matkanteko. Olen matkamiehenä menossa meren yli, mailleni, kotirantaan. Ja pelko voikin olla se, että Odysseuksen tavoin minun meritieni ei johda alkuunkaan oikeaan paikkaan, vaan että veneeni kadottaa suuntansa ja hukkuu kartalta. Niinpä matkantekijä pyytää Jeesusta tarttumaan peräsimestä, jotta hän pääsisi kotirantaan. Toinen näkökulma on siis hukkuminen katoamisena suunnattomuuteen.

Tällainen maisemanavaus juhlatunnussäkeistöstä. Mutta miten muut virret käsittelevät hukkumista? Johan Kahlin kirjoittaman virteen 27, Lahjoita, Herra, Henkesi, tuotiin Siionin virsien uudistamisessa näkyvä hukkumiseen. Siinä se, mihin hukutaan ja millainen on hukkumisen vastakohta, on varsin erilainen kuin juhlatunnuksen säkeistössä. Myös pelastaja, Jeesus, on erilaisessa tehtävässä. Tutkitaanpa nyt siis näitä, kun lähdemme yhdessä kuoron kanssa vuorottelemaan [virttä 27](#) eteenpäin.

Siinä oltiin hukkumassa omiin, kelvottomiin ajatuksiin, sanoihin ja tekoihin. Seuraavaksi veisattava virsi on numero 80, Ristin luona ankkurissa. Jälleen ollaan veneessä ja myrsky uhkaa veneessä olevaa. Mutta nyt uusi näkökulma on siinä, millaisena hukkumiselta pelastuminen esitetään. Tässä

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**PURJEISIINI
TUULTA
ANNA**
**GE VIND
I SEGLEN**

 Herättäjäjuhlat
Vaasassa 5.-7.7.2024

virressä Jeesus ei toimi laivaa ohjaavana peränpitäjä eikä ole itseään tutkistelevan viimeinen oljenkorsikaan. Nyt tavoite on pysyä paikallaan. Jeesuksen risti on vakaa kiinnekohta, luja kuin kallio. Siihen ankkurilla kytkeytynyt laiva ei lähde tuuliajolle. Eli laivan tehtävä ei ole olla liikkeessä, vaan pysyä ristin yhteydessä, vaikka kaikki muu myrskyäisi ympärillä. Tämä on siis tavoite. Näin pitäisi olla. Mutta veisaajan elämäntilanne, kokemus, on toinen. Hän on laivoineen, uskonelämässään, tuuliajolla. Ja toisessa säkeistössä harhailun teeman rinnalle tulee myös se veden varaan vajoaminen. Ja millaista tämä vajoaminen onkaan? Veisaaja kuvaa tietävänsä, mikä on oikein, mutta kertoo Paavalin tavoin tekevänsä sitä pahaa, mitä ei halua. Eli sydän on synninsairauden pimentämä. Se horjuu harhailuun, eksyy. Veisaajan pyyntö on siinä, että hänen paikkansa olisi turvallinen ja selvä, ristin luona. [Virsi 80](#).

Siionin virressä 75, Herra, minä multa maan, pettäjä kuvaa elämäntilannettaan. Hän tietää, miten olisi pitänyt toimia. Hän tuntee lainsäädännön ja lupaukset, joihin on elämässään sitoutunut. Mutta hän tietää myös, miten täysin hän on rikkonut kaikki sitoumuksensa. Seurauksena on valheellisen fasadin rakentaminen todellisen, pahan elämänsä eteen. Mutta niin kuin aina, valheella on lyhyet jäljet. Veisaaja säpsähtelee oman syntisyytensä, oman varjonsa nähdessään. Iljettävä totuus meinaa koko ajan jostakin paljastua, ja sitä peitelläkseen veisaaja kutoo hädissään valheiden laajenevaa verkkoa. Mutta tämä verkko tarttuu joka puolelta tiukemmin ja alkaa painaa veisaajaa alaspäin, kohti tuhoa, kohti hukkumista. Pelastuminen puolestaan on nykyisessä virsimuodossa tietä pois itsekkyydestä kohti muiden rakastamista ja armahdettuna olemista. [Siionin virsi 75](#).

Jeesus kuvaa itseään hyvänä paimenena, jonka tehtävä on käydä etsimässä hukkaan joutuneet lampaat. Vertauksessa – samalla tavoin kuin kadonneen rahansa löytänyt nainen – myös paimen riemuitsee silloin, kun hän löytää eksyneen lampaansa ja saa tuotua sen takaisin laumaan, paimenen ohjauksen alle.

Siionin virret olivat alkuun ihmisen oman tilan kuvaamista Jumalalle sekä pyyntöjä tähän liittyen. Ei ollut muita, oli vain minä ja Jumala. Ja itse asiassa vieläkin ovat yhteisöön liittyvät esirukoukset yksilön oman tilan tutkimista harvinaisempia. Mutta ajan kuluessa niitäkin alkoi kokoelmaan tulla. Yksi kohta sata vuotta vanha esirukousvirsi on virsi 153, Vielä Herra kutsut meitä. Siinä rukouskohteena ovat myrskyn alla olevat nuoret sekä meille tärkeät julkiset yhteisö rakenteemme, kirkko ja valtio. Se, mitä hukkuminen uhkaa, on meidän maamme, Suomi. Mutta pelastusta hakeva pyyntö kyllä tulee kirkkoa koskevan säkeistön lopussa, kohdassa, jossa on pyydetty suuntaa laumalle. Säkeistö tuntuu kytkeytyvän kohtaan Matteuksen evankeliumissa, jossa Jeesuksesta sanotaan, että ”kun hän näki väkijoukot, hänet valtasi sääli, sillä ihmiset olivat näännyksissä ja heitteillä, kuin lammaslauma paimenta vailla.” Hukkuminen olisi lauman suunnan menettämistä, ja pelastuminen on sitä, että paimen näyttää, mihin päin jatketaan. [Siionin virsi 153](#).

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**PURJEISIINI
TUULTA
ANNA**
**GE VIND
I SEGLEN**

Herättäjäjuhlat
Vaasassa 5.-7.7.2024

Johan Kahl, Siionin virsien keskeinen tekstien tekijä, hukkui tuohon Itämereen Tukholman edustalla vain 24-vuotiaana. Hukkuminen merkitsi, niin kuin kuoleminen ylipäänsä, sielun ja ruumiin eroamista toisistaan. Mutta Kahlin virret kertovat kristillisestä toivosta siitä, että hukkuminen ei koskaan ole lopullista. Me seuraamme vapahtajaamme Jeesusta Kristusta ylösnousemukseen saakka. Ylösnousemukseen, jossa sielu ja ylösnousemusruumis yhdistyvät. Tätä varten, meitä varten Jeesus on täällä meidän kanssamme ja ohjaa merenkulkuamme perille saakka.